

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci žalobce: **I. W.**, zast. obecným zmocněncem M. L., proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje** se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2015, č. j. 27652/DS/2015/Kj, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „magistrát“) ze dne 30. 9. 2015, zn. P/2531/2015/OS1/Hej, čj. MMHK/211057/2015, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 16 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce byl uznán vinným z porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu, čímž

se dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) téhož zákona. Tohoto přestupku se měl dopustit dne 10. 8. 2015 v 19:50 hodin, když byl jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Ford Focus, registrační značky ..., kontrolován hlídkou Policie ČR, Pohotovostního a eskortního oddělení Hradec Králové, na pozemní komunikaci u budovy Univerzity Hradec Králové v ul. Hradecká v Hradci Králové, byl vyzván k podrobení se vyšetření soupravou DrugWipe 5S ke zjištění, zda při řízení vozidla není ovlivněn jinou návykovou látkou, čemuž se podrobil s pozitivním výsledkem na látku Amphetamines/Methamphetsamines. Řidič doznal užití skleničky vodky s krystalem Pervitinu v době od 18:15 do 18:20 hodin dne 24. 7. 2015. Řidič byl dále vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologických materiálů, což i přes řádné poučení odmítl. Řidiči byl na místě hlídkou Policie ČR v souladu s ustanovením § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu zadržen řidičský průkaz č. EI 592312.

Žalovaný se dále zabýval definicí přestupku a jeho formálními a materiálními znaky. Zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti. Uvedl, že v rámci dokazování byly jednoznačně zjištěny a náležitě zadokumentovány relevantní skutečnosti, na základě nichž byl žalobce uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku.

V reakci na odvolací námitky žalovaný uvedl, že totožnost řidiče byla jednoznačně ověřena z předložených dokladů, a to občanského průkazu č. 200941232 a řidičského průkazu EI 592312. Vozidlo bylo zastaveno hlídkou Policie ČR a řidičem byl žalobce. Přestupkové jednání je ve spisovém materiálu dostatečně zadokumentováno. Bez pochybností bylo prokázáno, že odvolatel řídil vozidlo, podrobil se testu na jiné návykové látky s pozitivním výsledkem a poté odmítl lékařské vyšetření spojené s odběrem biologického materiálu, přičemž toto odmítnutí stvrdil svým podpisem, stejně jako to, že záznamu rozumí a nežádá jeho změn a doplnění. Potvrzení o zadržení řidičského průkazu též stvrdil svým podpisem.

Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně při telefonickém rozhovoru s mužem, který se představil jako zmocněnec žalobce, byla řešena pouze záležitost týkající omluvy z jednání, kterou je nutné zaslat správnímu orgánu do 5 dnů písemně anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem. Správní orgán sám zmocněnce nekontaktoval a ani s ním znovu nehovořil.

K návrhu na provedení výslechu svědkyně V. W. žalovaný uvedl, že se touto věcí správní orgán I. stupně zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí a žalovaný se s odůvodněním, proč její výslech neprovedl, ztotožnil.

Závěrem žalovaný uvedl, že se správní orgán I. stupně se věcí náležitě zabýval a své rozhodnutí řádně odůvodnil, včetně nebezpečnosti předmětného jednání a uložené sankce. Dodal, že pokuta byla uložena na dolní hranici zákonného rozpětí a zákaz činnosti v dolní polovině zákonného rozpětí. Při ukládání sankce správní orgán zohlednil nebezpečnost jednání pro ostatní účastníky silničního provozu a též opakující se řidičskou nekázeň žalobce.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně.

Napadené rozhodnutí žalovaného označil za nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný dle jeho názoru nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání. Šlo o následující námitky:

- a) namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť z něj nebylo zřejmé, které listiny jsou listinným důkazem a které pouze nedůkazním podkladem, popř. chybu správního orgánu, že jako důkaz použil úřední záznamy a oznámení o přestupku, které důkazem být nemohou,
- b) namítal projednání v nepřítomnosti, neboť po omluvě byl zástupce žalobce kontaktován správním orgánem, který k důvodům omluvy mlčel, k tomu jako důkaz předložil e-mail, který po omluvě obdržel,
- c) namítal, že správní orgán neprovedl navržené dokazování, nevyslechl zejména zakročující policisty, ani V. W.; neprovedením výsledku policistů se žalovaný nezabýval vůbec, a u svědkyně se odkázal na odůvodnění správního orgánu I. stupně, aniž by přidal jakoukoliv svou myšlenku,
- d) namítal, že se žalobce nedozvěděl, který důkaz prokazuje, že vůbec vozidlo řídil, přestože tuto skutečnost nepopíral a uvedl to jako příklad k prokázání, že správní orgán vycházel z prostého úředního záznamu,
- e) namítal nesrozumitelnost výroku, kdy se měl dopustit přestupku tím, že dne 10. 8. 2015 v 19:50 hodin byl jako řidič vozidla Ford registrační značky ... kontrolován hlídkou Policie ČR,
- f) namítal nevstřícnost správního orgánu,
- g) navrhl žalovanému, aby svědky předvolal sám,
- h) namítal, že v odůvodnění sankce je odůvodňován přestupek jízdy pod vlivem návykových látek, a ne přestupek odmítnutí lékařského vyšetření.

Dále žalobce namítl, že i rozhodnutí magistrátu je nepřezkoumatelné a bylo vydáno v rozporu se zákonem, kdy nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, a rovněž řízení, které mu předcházelo, bylo vedeno v rozporu se zákonem. Nepřezkoumatelnost má spočívat v tom, že není uvedeno, které listiny ze spisového materiálu jsou považovány za listinný důkaz. Žalobci tím byla upřena možnost vyjádřit se k důkazům, neboť neví, které z listin jsou důkazem. V tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 96/2008.

Žalobce brojí i proti projednání věci v jeho nepřítomnosti, neboť správní orgán po obdržení omluvy jeho zástupce kontaktoval, ale nesdělil mu, že omluvu neuznává. Žalobce se proto oprávněně domníval, že omluva je uznána. Zde poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 77/2015.

Dále namítl, že správní orgán neprovedl ani žalobcem navržené dokazování, konkrétně výslech svědků. Vyjádřil podiv nad tím, že správní orgán považuje listiny za pravdivé proto, že je obviněný podepsal, a zcela odhlíží od skutečnosti, že tatáž osoba pravdivost listin popírá.

Dle něho se jedná o dvě protichůdná tvrzení téže osoby, přičemž popření pravdivosti listin nenastalo z nějaké změny postoje v rámci řízení. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 2/2005 a rozsudek Ústavního soudu II. ÚS 418/03.

Žalobce citoval z výroku rozhodnutí magistrátu, že se „obviněný dopustil přestupku tím, že dne 10. 8. 2015 v 19:50 hodin byl jako řidič vozidla Ford rz ...

kontrolován hlídkou Policie ČR“ a má zato, že toto jednání není přestupkem. Rozhodnutí proto považuje za nepřezkoumatelné, neboť z výroku nelze dovodit, které jednání je přestupkem.

Z odůvodnění sankce lze mít dle žalobce za to, že se dopustil přestupku řízení pod vlivem návykové látky. Není zde odůvodňován přestupek odmítnutí vyšetření, ale přestupek zcela jiný. V souvislosti s tvrzením správního orgánu v odůvodnění, že nelze jednoznačně vyvodit závěr, do jaké míry byl žalobce ovlivněn, je dle jeho názoru zřejmé, že správní orgán je o ovlivnění obviněného přesvědčen, pouze nezná míru. Nijak se ale nevypořádal s tvrzením žalobce, že užil jeden krystal pervitinu dne 24. 7. 2015. Jen při nejzákladnějších znalostech byl měl však správní orgán vědět, že po této době nemohl být návykovou látkou ovlivněn. Měl by vědět, že i prokázaná přítomnost návykové látky v krvi neznamena ovlivnění a měl by vědět, že tester DrugWipe může být falešně pozitivní. Z odůvodnění je ale dle žalobce zřejmé, že správní orgán jej považoval za ovlivněného a hleděl na to i při ukládání sankce. Rozhodoval tak o jiném přestupku, než který je obviněnému kladen za vinu.

Závěrem žalobce uvedl, že nebyl vůbec vyzván k lékařskému vyšetření. Po pozitivním testu mu policie sdělila, že jsou dvě možnosti: „buď pojedete na krev s tím, že riskuje, že to bude trestný čin, a to podle výsledku krve, nebo vyšetření odmítne a bude to přestupek“. Uvedl, že mu bylo doporučeno, aby odmítl, přičemž žádná výzva vyřčena nebyla. Má proto zato, že k přestupku, kde výzva je nedílnou součástí skutkové podstaty, nedošlo. Dodal, že v řízení si záměrně přesný důvod, proč hodlá vyslechnout policisty jako svědky a co přesně hodlá rozporovat, neuváděl, neboť byl přesvědčen, že by se svědci důvod výsledku mohli dozvědět ještě před jeho konáním a na výslech by se připravili.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námítky zopakoval některé argumenty uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Má zato, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně písemností ze dne 14. 8. 2015 zahájil přestupkové řízení se žalobcem a předvolal jej k ústnímu jednání na den 2. 9. 2015 (žalobce předvolání převzal dne 17. 8. 2015). Dne 31. 8. 2015 byla správnímu orgánu e-mailem doručena plná moc pro jeho zástupce a žádost o změnu termínu ústního jednání z důvodu „ekonomie“, aby se nemuselo konat více ústních jednání, neboť navrhuje vyslechnout všechny zakročující policisty jako svědky a bez konfrontace s nimi je pro něj jednání

bezpředmětné. Toto elektronické podání bylo současně zasláno v listinné podobě i prostřednictvím pošty a správnímu orgánu bylo doručeno dne 2. 9. 2015.

Ústní jednání dne 2. 9. 2015 proběhlo bez účasti žalobce i jeho zástupce, kteří se k jednání nedostavili. Při tomto jednání provedl správní orgán dokazování oznámením přestupku ze dne 10. 8. 2015, úředním záznamem o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky (JNL) před anebo během jízdy, evidenční kartou řidiče (žalobce), potvrzením o zadržení řidičského průkazu, úředním záznamem rovněž ze dne 10. 8. 2015 a fotografií testu soupravou DrugWipe 5S s pozitivním výsledkem na látku Amphetamines/Methamphetamines (viz protokol o ústním jednání ze dne 2. 9. 2015 čj. MMHK/159172/2015).

Dne 9. 9. 2015 vyhotovil správní orgán I. stupně oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 30. 9. 2015, které bylo zástupci žalobce doručeno dne 14. 9. 2015. Touto písemností mu bylo současně sděleno, že jeho omluva z ústního jednání konaného dne 2. 9. 2015 z důvodu „ekonomie“ nebyla uznána jako řádná a důvodná. Podáním ze dne 18. 9. 2015 (doručeným e-mailem správnímu orgánu téhož dne a prostřednictvím pošty v listinné podobě dne 21. 9. 2015) vznesl žalobce námitku proti ukončení dokazování a požadavek na správní orgán, aby nařídil ústní jednání s výsledkem všech zakročujících policistů. Současně sdělil, že seznámení se s podklady se nezúčastní, neboť obsah listin zná. Podáním žalobce ze dne 21. 9. 2015 žádal žalobce o provedení výsledku V. W., jejíž svědectví poskytne nepřímý důkaz o tom, že se žalobce uvedeného skutku nedopustil. Dne 30. 9. 2015 se žalobce ani jeho zástupce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí nedostavili.

Následně dne 30. 9. 2015 vydal orgán I. stupně ve věci rozhodnutí zn. P/2531/2015/OS1/Hej, čj. MMHK/211057/2015, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) téhož zákona. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 10. 8. 2015 v 19:50 hodin, když byl jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Ford Focus, registrační značky ... kontrolován hlídkou Policie ČR na pozemní komunikaci v ul. Hradecká v Hradci Králové u budovy Univerzity Hradec Králové, vyzván k podrobení se vyšetření ke zjištění, zda při řízení vozidla není ovlivněn jinou návykovou látkou, byl zjištěn pozitivní výsledek na látku Amphetamines/Methamphetamines. Řidič měl být dále vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologických materiálů, což odmítl. Řidiči byl na místě hlídkou Policie ČR v souladu s ustanovením § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu zadržen řidičský průkaz č. EI 592312. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 16 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 13. 10. 2015, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

Krajský soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. K tomu je nejprve nutno z ustálené judikatury připomenout, že

ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13, dostupný na www.nssoud.cz, všechny zde uváděné rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), případně i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72), tzn., že na určitou námitku lze reagovat i například tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Pokud by šlo o nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, tu je nutno posuzovat podle toho, zda se napadené rozhodnutí opírá či neopírá o důvody, které umožňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. V této souvislosti je současně nutno připomenout, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba na správní řízení nahlížet jako na jeden celek, a to včetně obsahu rozhodnutí. Je-li tedy případný nedostatek řízení vedený v prvním stupni zhojen v řízení odvolacím, není správní řízení jako celek stiženo vadou, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudky ze dne 28. 2. 2007, čj. 7 As 72/2006-167, ze dne 19. 11. 2009, čj. 1 Afs 88/2009-48, nebo ze dne 17. 1. 2013, čj. 8 Afs 17/2012-375).

Veden shora uvedenými judikatorními závěry krajský soud namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí v daném případě neshledal. Z rozhodnutí správních orgánů jsou ve svém celku seznatelné důvody, které správní orgány vedly k učinění závěru o přestupkovém jednání žalobce a následně žalovaného k zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí orgánu I. stupně. Rovněž tak krajský soud neshledal, že by z rozhodnutí (ať už prvostupňového nebo druhostupňového, které v některých bodech odkazovalo na rozhodnutí orgánu I. stupně, což orgán II. stupně může učinit, pokud se se závěry orgánu I. stupně ztotožní), nebylo zřejmé, jak se žalovaný vypořádal, byť velmi stručně, se zásadními odvolacími námitkami. To, jakými listinnými důkazy bylo provedeno dokazování, je zřejmé ze strany 5 a 6 odůvodnění rozhodnutí žalovaného, k tvrzenému kontaktování zástupce žalobce správním orgánem se žalovaný vyjádřil na straně 5 rozhodnutí a před ním současně i k otázce projednání věci v nepřítomnosti žalobce orgán I. stupně podrobněji na straně 4, otázkou dokazování a návrhem na výslech svědků se správní orgán I. stupně podrobně zabýval na straně 6, žalovaný pak velmi stručně s odkazem na prvostupňové rozhodnutí také na straně 6, totožností řidiče se zabýval žalovaný na straně 5. To, že žalovaný považoval výrok rozhodnutí za srozumitelný a sankci uloženou právě za přestupek odmítnutí podrobení se lékařskému vyšetření, byť to výslovně neuvedl, lze dovodit z jeho popisu relevantních skutečností a uvedením parafrázaného znění předmětného přestupku v jeho rozhodnutí.

Nutno poznamenat, že žalobce v žalobě vznáší samostatné námitky nejprve proti rozhodnutí žalovaného jako odvolacího orgánu a pak obdobně samostatné námitky proti rozhodnutí orgánu I. stupně. Jak je však již shora uvedeno, na správní

řízení (a tedy i na vydaná rozhodnutí v I. a II. stupni ve správním řízení) je nutno pohlížet jako na jeden celek. Krajský soud proto posuzoval jednotlivé okruhy námitek z tohoto pohledu.

Žalobce předně namítal projednání věci v jeho nepřítomnosti. Krajský soud se tak zabýval otázkou, zda byly splněny podmínky pro projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce jakožto obviněného z přestupku, tedy zda nedošlo k porušení jeho práva na to, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.

Ustanovení § 74 zákona o přestupcích stanoví, že o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jak vyplývá z citovaného ustanovení, náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Důležitost důvodu omluvy obviněného z přestupku z neúčasti u ústního jednání je přitom třeba posuzovat mimo jiné i z hlediska jejího obsahu.

Jak je již uvedeno shora, správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání předvoláním ze dne 14. 8. 2015 na 2. 9. 2015, dle doručky žalobce převzal předvolání dne 17. 8. 2015. Dne 31. 8. 2015 byla správnímu orgánu e-mailem doručena plná moc pro jeho zástupce a žádost o změnu termínu ústního jednání, v níž bylo uvedeno, že změna termínu je žádána z důvodu „ekonomie, aby se nemuselo konat více ústních jednání, neboť navrhujeme vyslechnout všechny zakročující policisty jako svědky a bez konfrontace s nimi je pro nás jednání bezpředmětné“. Současně bylo uvedeno: „tímto omlouvám zmocnitele z jednání nařízeného na 2. 9. 2015, neboť bez konfrontace s policisty je pro nás jednání bezpředmětné“. V listinné podobě (včetně originálu plné moci) pak bylo toto podání doručeno správnímu orgánu dne 2. 9. 2015, tj. v den konání nařízeného ústního jednání. Jednání v tento den proběhlo, a to bez účasti žalobce i jeho zástupce.

Z uvedeného je zřejmé, že žalobce jako důvod pro změnu termínu jednání a současně i jako důvod omluvy z jednání nařízeného na 2. 9. 2015 uvedl to, že navrhuje výslech svědků, a za tím účelem žádal, aby jednání proběhlo současně s tímto výslechem v jeden termín. Jestliže se žalobce, resp. jeho zástupce, pouze na základě tohoto důvodu omlouval z nařízeného jednání, nemohl však spoléhat na to, že správní orgán jím navržené dokazování provede a že za tím účelem změní termín jednání. Je zcela na úvaze správního orgánu, zda jsou účastníkem řízení navržené důkazy pro jeho rozhodnutí nezbytné a zda je provede, či nikoliv. Neprovedení navržených důkazů pak samozřejmě musí zdůvodnit ve svém rozhodnutí ve věci.

E-mailová zpráva se žádostí a omluvou žalobce byla správnímu orgánu odeslána dne 31. 8. 2015 ve 14:58 hod. zástupcem žalobce bez zaručeného elektronického podpisu (jehož plná moc byla v řádné formě správnímu orgánu doručena až dne 2. 9. 2015), proto nelze správnímu orgánu vytýkat, že žalobci ještě před jednáním konaným právě dne 2. 9. 2015 nesdělil, že navržené důkazy provést nehodlá a že jednání proběhne v původním termínu. Nebyl pro to již dostatečný časový prostor.

Žalobce argumentuje tím, že po omluvě byl jeho zástupce kontaktován správním orgánem, a vytýká mu, že k důvodům omluvy mlčel. Z e-mailu, který předložil soudu (je obsažen i ve správním spisu) vyplývá, že jej správní orgán odeslal zástupci žalobce dne 2. 9. 2015, tedy v den, kdy obdržel jeho plnou moc v řádné formě a současně v den konání jednání, a sděluje v něm, jakým způsobem se dle správního řádu činí podání. To koresponduje s příslušnou pasáží v odůvodnění rozhodnutí žalovaného i s jeho vyjádřením k žalobě, že šlo o reakci na předchozí telefonický rozhovor s mužem, který se představil jako zmocněnec žalobce, a s nímž byla řešena záležitost týkající se formy podání - omluvy z jednání. K tomu, že omluvu neuznal jako důvodnou, se pak vyjádřil v oznámení o ukončení dokazování vyhotoveném dne 9. 9. 2015. Nutno však znovu připomenout, že žalobce svou žádost spojenou s omluvou zaslal správnímu orgánu těsně před konáním nařízeného ústního jednání, proto se nemohl pouze spoléhat na to, že správní orgán jeho návrhům automaticky vyhoví a termín jednání změní. Nemohl ani důvodně předpokládat, že mu správní orgán do termínu jednání stihne tyto skutečnosti sdělit. Nutno podotknout, že se zástupcem žalobce mohl správní orgán vést oficiální korespondenci až poté, co mu byla doručena jeho plná moc v řádné formě, což bylo až dne 2. 9. 2015. Bylo proto na žalobci, aby se včas zajímal o to, zda bude jeho návrh na výslech svědků akceptován, neboť v opačném případě mu muselo být zcela zřejmé, že by ke změně termínu ústního jednání vůbec nebyl důvod. Žalobce v této souvislosti namítal „nevstřícnost“ ze strany správního orgánu, když, jak uvedl, mu šlo o co nejrychlejší předvolání svědků a nabízel účast při jednání i po telefonickém předvolání. Nevyhovění návrhu účastníka řízení na provedení jím navrženého důkazu však za nevstřícnost správního orgánu považovat nelze. Úkolem správního orgánu je totiž mimo jiné zvážit, které důkazy provede a které již považuje za nadbytečné, a proto je neprovede.

Žalobce následně nevyužil ani možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim po oznámení o ukončení dokazování a v podstatě obdobně vznesl námitku proti ukončení dokazování s požadavkem, aby bylo nařízeno ústní jednání s výslechem všech zakročujících policistů. Současně sdělil, že se seznámení se s podklady se nezúčastní, neboť obsah listin zná.

Krajský soud tedy uzavírá, že obviněný z přestupku má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona, ledaže by odmítl se k projednání přestupku dostavit, ač byl řádně předvolán, nebo by se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Správní orgán v dané věci sice konal ústní jednání v nepřítomnosti žalobce jako obviněného z přestupku (a jeho zástupce), avšak, jak vyplývá ze shora uvedeného, učinil tak za splnění zákonných podmínek, neboť omluvu žalobce za shora popsanych okolností nelze považovat za náležitou ve smyslu existence důležitého důvodu pro její uznání. K porušení základního práva obviněného podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod proto nedošlo. Rovněž tak mu byla dána zcela v souladu se zákonem (§ 36 odst. 3 správního řádu) možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. K poukazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 77/2015-38 je nutno uvést, že není přílehavý. Tam posuzované okolnosti a důvod omluvy (dlouhodobě plánované setkání zaměstnanců společnosti), byly od nyní řešené věci, jak vyplývá ze shora uvedeného, zcela odlišné.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitkám týkajícím se provedení dokazování. Dle ustanovení § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Podklady pro vydání rozhodnutí správního orgánu se zabývá díl 3, hlavy VI, části druhé správního řádu. Mohou jimi být zejména návrhy účastníků řízení, důkazní prostředky uvedené v § 53 až § 56 správního řádu, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci (nejčastěji policejních orgánů), jakož i skutečnosti obecně známé. Při hodnocení důkazů správní orgán postupuje v souladu se zásadou jejich volného hodnocení, podle níž hodnotí každý důkaz zvlášť, jakož i všechny důkazy v jejich souhrnu, a to podle své úvahy. Při hodnocení podkladů je správní orgán povinen pečlivě přihlížet ke všemu, co v řízení v dané věci vyšlo najevo (§ 50 odst. 3 a 4 správního řádu).

Přestupkové jednání žalobce bylo zdokumentováno oznámením přestupku ze dne 10. 8. 2015, v němž je podrobně popsáno, kdy a kde byl žalobce jako řidič motorového vozidla značky Ford Focus, registrační značky ... kontrolován hlídkou Policie ČR, že byl vyzván k podrobení se vyšetření soupravou DrugWipe 5S ke zjištění, zda není při řízení vozidla ovlivněn jinou návykovou látkou, čemuž se podrobil s pozitivním výsledkem na látku Amphetamines/Methamphetsamines. Dále byl téhož dne sepsán se žalobcem úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky (JNL) před anebo během jízdy. V něm je zaznamenáno, že doznal užití skleničky vodky s krystalem pervitinu dne 24. 7. 2015 a v kolonce pro možnost vyjádření se a uvedení doplňujících skutečností sám napsal: „úřednímu záznamu a poučení rozumím a nežádám jeho změn a doplnění a lékařské vyšetření spojené s odběrem krve a moči odmítám“, a současně podepsal. Tuto listinu na konci rovněž podepsal. Dalším důkazem byla fotografie testu soupravou DrugWipe 5S ze dne 10. 8. 2015 v 19:55 hod. s pozitivním výsledkem na látku Amphetamines/Methamphetsamines. Z potvrzení o zadržení řidičského průkazu je zřejmé, že žalobci byl současně zadržen řidičský průkaz.

Uvedené listiny, zejména fotodokumentace (fotografie výsledku testu) a úřední záznam, v němž žalobce sám výslovně uvedl, že lékařské vyšetření spojené s odběrem krve a moči odmítá, jsou k objasnění věci zcela dostatečné. Žalobce v první fázi správního řízení navrhoval výsledek zasahujících policistů a pouze zcela obecně uváděl, že jen tak lze zjistit skutečnosti, které jsou pro posouzení přestupku nezbytné, pak správní orgán zcela oprávněně tyto výsledky neprovedl, neboť by byly nadbytečné. Následně žalobce opět obecně uvedl, že „listinné důkazy jsou nepravdivé“, a proto že navrhuje výsledek policistů. Za situace, kdy však neuvedl vůbec nic konkrétního, ani proč listiny, které sám podepsal a jednu z nich dokonce i sám v části vyplnil, mají být nepravdivé, neuvedl. Za takových okolností tedy nebyl žádný důvod k provádění dalších důkazů výsledkem svědků. Dokonce ani v žalobě de facto neuvedl, v čem má spočívat tvrzená nepravdivost jím samotným osobně zaznamenaného a ve věci nejpodstatnějšího údaje „lékařské vyšetření spojené s odběrem krve a moči odmítám“. Jestliže nyní v žalobě uvádí, že ho policisté poučili o možných variantách postupu a že mu odmítnutí doporučovali, pak lze zřejmě polemizovat o vhodnosti jejich postupu v danou chvíli, avšak nic to nemůže změnit na závěru, že se žalobce lékařskému vyšetření spojeným s odběrem krve a moči po pozitivním výsledku na přístroji DrugWipe 5S podrobit odmítl. Přitom netvrdí, že na

předmětných listinách není jeho podpis nebo jím psaný text. Je tedy s podivem, že sám netrval na odběru krve a moči a lékařské vyšetření odmítl, pokud si byl jist, že není pod vlivem žádné návykové látky, a argumentuje, že tester DrugWipe může být „falešně pozitivní“.

K námitce žalobce, že je nepřipustné použití úředního záznamu a oznámení o přestupku jako důkazu krajský soud uvádí, že ohledně otázky použitelnosti úředních záznamů prošla judikatura Nejvyššího správního soudu vývojem spočívajícím v postupném vyjasňování jednotlivých situací. Původní judikatura vycházela z absolutní nepoužitelnosti úředního záznamu o přestupku a oznámení o přestupku jako důkazů v přestupkovém řízení. Pozdější judikatura závěry uvedené v citovaných rozsudcích upřesnila tak, že listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku postačují, pokud existují proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tyto závěry Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozsudcích ze dne 27. 2. 2014, čj. 4 As 118/2013-61, ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013-37, nebo ze dne 29. 5. 2014, čj. 10 As 25/2014-48). Právní názor uvedený v rozsudku čj. 4 As 118/2013-61 aproboval i Ústavní soud, který v usnesení ze dne 13. 11. 2014 ve věci sp. zn. III. ÚS 1838/14 uvedl, že „[i] v tomto směru může Ústavní soud odkázat na napadená rozhodnutí a ústavně konformní závěr judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž dokumenty obvykle obsažené v příslušném spisu (tj. oznámení o přestupku spolu s úředním záznamem o podezření z přestupku, záznam o přestupku, ověřovací list k radarovému zařízení, výpis z evidenční karty řidiče) zpravidla postačují k vydání rozhodnutí o spáchání či nespáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti. Další dokazování je pak potřeba provádět pouze v případech, kdy z účastníkem řízení uplatněných námitek vyplývají důvodné pochybnosti o správnosti výroku o vině či trestu.“

Dřívější obecné judikатурní pasáže o absolutní nepřipustnosti úředního záznamu jako důkazu tedy aktuální judikatura vykládá tak, že podezřelého z přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti němu jakékoliv jiné důkazy. Judikatura proto setrvává na povinnosti vyslechnout zasahující policisty v situacích, v nichž o přestupku nebyl a často s ohledem na jejich povahu ani nemohl být pořízen exaktní doklad typu fotografie nebo videozáznam (např. přestupky typu držení telefonu za jízdy, nepřipoutání se bezpečnostním pásem atd.). V těchto věcech jde o situace, v nichž jsou jediným důkazem o spáchání přestupku výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni. V takovýchto případech se správní orgán nemůže spokojit jako s důkazem pouze s oznámením o přestupku a s úředním záznamem vyhotoveným policií, neboť jde sice o důkazy přípustné, nicméně pro potřeby správního trestání samy o sobě nepostačující. Policisty je tedy nutno vyslechnout vždy v situacích, ve kterých neexistuje proti přestupci, krom výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz.

Jak je již shora popsáno, v nyní projednávané věci žalobce za přestupek nebyl postihnout výhradně na základě úředního záznamu bez jakýchkoliv jiných důkazů. Byla pořízena fotografie výsledku z testru DrugWipe 5S, v jedné z listin žalobce sám uvedl své vyjádření a další listiny podepsal (nešlo tak ani u některých listin o typický úřední záznam, který je jinak obvykle sepisován jednostranně úřední osobou bez přítomnosti, příp. bez možnosti vyjádření, podezřelého z přestupku). Krajský soud tedy uzavírá, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav tak, aby mohl být

žalobce bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku a shromážděné listiny je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku. Za popsané situace, kdy žalobce relevantně nezpochybnil jím při kontrole zcela zřetelně napsaný a podepsaný text, že lékařské vyšetření spojené s odběrem krve a moči odmítá, i krajský soud považuje další dokazování v podobě výsledku navržených svědků za nadbytečné. Správní orgány dostatečně vyhodnotily provedené důkazy a dospěly oprávněně k jednoznačnému závěru, že žalobce přestupek, ze kterého byl obviněn, spáchal.

Dále žalobce namítal nesrozumitelnost výroku rozhodnutí orgánu I. stupně, když z něho dle jeho názoru nelze dovodit, že se měl dopustit přestupku, když je v něm uvedeno, že dne 10. 8. 2015 v 19:50 hodin byl jako řidič vozidla Ford registrační značky 4T43295 kontrolován hlídkou Policie ČR.

Ustanovení § 77 zákona o přestupcích stanoví, co musí obsahovat výrok rozhodnutí, a to popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1 tohoto zákona).

Ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu stanoví, že řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty (a dalších tam konkretizovaných osob) vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) téhož zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit se vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.

Lze v obecné poloze souhlasit s výtkou, že výrok, konkrétně popis přestupkového jednání, je v rozhodnutí orgánu I. stupně formulován poněkud kostrbatě a stylisticky neobratně. Nicméně z popisu jednání, tj. že se žalobce dopustil přestupku proti zákonu o silničním provozu podle § 125c odst. 1 písm. g), že byl kontrolován hlídkou Policie ČR, že se podrobil se vyšetření soupravou DrugWipe 5S s pozitivním výsledkem a že odmítl následné lékařské vyšetření spojeného s odběrem biologického materiálu ve spojení s tím, že výrok pokračuje uvedením toho, že „jednáním, kterého se tak dopustil, porušil § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu“, které je i doslovně citováno, je zcela srozumitelné, jakého konkrétního přestupku se dopustil. Z popisu skutku spáchaného žalobcem tak, jak jej správní orgán učinil, pak nevznikají ani žádné pochybnosti, na základě kterých by bylo možné spáchaný a konkrétně vytykány skutek zaměnit za skutek jiný. S ohledem na požadavek maximální přesnosti výroku rozhodnutí ve věcech správního trestání však krajský soud předpokládá, že správní orgány pro příště své výroky budou formulovat pečlivěji a precizněji.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že v odůvodnění sankce je zdůvodňován přestupek jízdy pod vlivem návykových látek, a ne přestupek odmítnutí lékařského vyšetření. Odůvodněním sankce se orgán I. stupně zabýval podrobně na straně 7 a 8 svého rozhodnutí a žalobce neuvedl, z čeho konkrétně dovozuje svou domněnku. Z odůvodnění sankce je jednoznačné, že správní orgán zdůraznil nebezpečnost jednání řidiče, který poruší pravidla provozu na pozemních

komunikacích odmítnutím podrobit se vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem, čímž zákon chrání bezpečnost a zdraví ostatních osob pochybujících se po komunikaci. Pokud pak konkretizuje nebezpečnost řízení vozidla po užití návykové látky, je zřejmé, že tak činí v návaznosti na odmítnutí úkonů směřujících k řádnému prokázání a vyloučení řízení automobilu pod jejím vlivem, neboť právě řízení pod takovým vlivem je považováno za závažné porušení pravidel silničního provozu. Tomu, že žalobce zamezil ověření skutečnosti, zda neřídí vozidlo pod vlivem návykové látky (po té co byl výsledek testu pozitivní) a nikoliv, že by přímo řídil pod vlivem takové látky, bezpochyby odpovídá výše sankce, kterou správní orgán stanovil na spodní hranici sankčního rozmezí.

Je téměř zbytečná polemika žalobce o tom, že se správní orgány nevypořádaly s jeho doznáním, že užil jeden krystal pervitinu dne 24. 7. 2015. Vzhledem k časovému odstupu tohoto data od data kontroly žalobce dne 10. 8. 2015 správní orgán netvrdil, ani nedospěl k závěru, že by snad považoval žalobce z tohoto důvodu za návykovou látkou ovlivněným. Na několika místech rozhodnutí správních orgánů je to uvedeno pouze jako popis průběhu kontroly (kdy tuto skutečnost žalobce sám uvedl), při odůvodnění uložené sankce to pak sice správní orgán rovněž zmínil, avšak pouze při hodnocení osoby řidiče (což je zřejmé z toho, že kromě tohoto doznání, tj. že k užití jiné návykové látky žalobcem již někdy došlo, konstatoval i údaje z evidenční karty řidiče, což je při posouzení výše sankce obvyklý a běžný postup.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Žalovaný napadeným rozhodnutím neporušil zákon a krajský soud proto žalobu proti němu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. ledna 2017

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně